

[Poul Hansen (Kalundborg).]

man erindrer, hvilket tag nazisterne tidligere havde i befolkningen dernede. Det er muligt, at det ærede medlem kan være tilfreds med, at man ikke i den del af Tyskland, for hvilken de ham i opfattelse næstående administratorer har ansvaret, på samme vis kan konstatere, hvad der er tilbage af nazismen, idet der dér ingen mulighed er for ved frie valg at tilkendegive noget lignende. Jeg mener derfor, at det argument for at gå imod kontingentet ikke har nogen som helst værdi.

Vi kan i og for sig være enige om, at den danske befolkning ville føle sig meget ilde berørt, hvis der skulle blive tale om, at nazismen i Vesttyskland ved terror o. s. v. ville forsøge at sætte et nyt diktatur igennem. Forsåvidt kan vi være enige, men jeg må sige, at det gipper noget i en, når det ærede medlem hr. Alfred Jensen er forarget over, at man forsøger ved terror og lignende metoder at sætte sin mening igennem. Jeg må sige, at det er et hykleri af temmelig groft format. Der er mange, mange mennesker her i landet, der også er dybt foruroliget — det kan jeg forsikre det ærede medlem hr. Alfred Jensen — over den måde, hvorpå hans meningsfæller har sat deres anskuelser og meninger igennem både i Østtyskland og i de øvrige østeuropæiske lande. Jeg synes, der skal en ualmindelig hårdhudethed til for at stå op her og fortælle om den ængstelse, vi føler, når det ærede medlem ved, hvorledes hans egne meningsfæller har trumfet deres meninger igennem med terror o. s. v. i de øvrige lande, jeg nævnte. Derfor synes jeg, at der overhovedet ingen vægt er i de betragtninger, som det ærede medlem anstillede, og jeg vil gentage, at de overhovedet ingen som helst betydning har ved bedømmelsen af det foreliggende lovforslag.

Alfred Jensen: Det skal ikke lykkes hverken ministeren eller det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) at bortforklare, at administrationen af besættelsen i Tyskland har forbindelse med dette forslag. Det har den i allerhøjeste grad. Forudsætningen for, at besættelsen blev gennemført, forudsætningen for, at andre deltager i den besættelse, har vel været, at man ville indfri de forventninger, som folkene havde, og som udtrykkeligt blev nedfældet i Potsdamerklæringen af 2. august 1945. Deri tales udtrykkeligt om udryddelse af nazismen. Så kan man selvfølgelig som det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) glæde sig over, at der holdes valg i Tyskland,

hvorved man får lejlighed til at konstatere, at et nazistisk parti har 11 pct. af stemmerne, og synes, at det er dog et glædeligt tidens tegn. (Poul Hansen [Kalundborg]: Hov, hov, det er jo en forvanskning!). Ja, de får lov at vise, hvor mange de er. Jeg synes, det er helt urimeligt at tale sådan.

Under besættelsen forventede ingen, at eksistensen af et nazistisk parti skulle tillades hverken i Danmark eller andre lande, når den tyske nazisme var nedkæmpet, og jeg læser Potsdamerklæringen på den måde, at det ej heller skulle tillades et nazistisk parti at eksistere i det besatte Tyskland. Ikke desto mindre har man ikke alene tilladt, at de forhold, der er grundlaget for nazismen, økonomisk set opretholdes i Tyskland, men man har også tilladt demagoger at organisere partier og deltage i valgkampen. Man løslader krigsforbrydere, Hitlers nærmeste medarbejdere, og drager dem ind i et samarbejde, ikke for at demokratisere Tyskland, ikke for at gøre Tyskland til en nation, et folk, der skal leve fredeligt side om side med andre, nej, for at fremme helt andre interesser, der er stik imod folkets. Når vi efter 6 års besættelse ikke er kommet videre, end at der stadigvæk findes så stærke nazistiske kræfter i Tyskland, er det klart, at der intet er gjort for at hindre denne bevægelse i at arbejde og søge at nå til en revanche krig, at genoplive den nazistiske kongstanke om, at det tyske folk er et herrefolk. Det har i allerhøjeste grad med dette forslag at gøre, og det viser, at hvis vi ønsker at bevare freden her i Europa, hvis vi ikke ønsker påny at blive rendt over ende af de reaktionære tyske kræfter, så må man træffe de nødvendige foranstaltninger, inden det er for sent.

Det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) forsøgte at optræde forarget over, at jeg påtalte terror. (Poul Hansen [Kalundborg]: Ja, jeg var det virkelig!). Nej, det var helt skuespilleragtigt. Og så tillod det ærede medlem sig at sige, at jeg vidste bedre, jeg vidste, hvordan forholdene var i Østeuropa, i Sovjetunionen. Ja, det ved jeg, men det, jeg har set dér, stemmer ikke med det, man forsøger at bilde danske avislæsere, danske radiolyttere ind, tværtimod. Nu kunne man naturligvis sige: så er det Alfred Jensen, der har taget fejl. Det er imidlertid ikke mange dage siden, en teologisk professor fra Prag, som aldeles ikke er kommunist, har været her i landet og har vendt sig imod det, man forsøger at bilde danske læsere ind, og som også adskillige tror på. Han sagde: det er helt forkert, at vi skulle undertrykke menneskene, tvært-